

«Uavhengig og riksdekkende venstreorgan for frisinn og framskrittssvennlig politikk i nasjonalt, sosialt og økonomisk henseende.»

ANSVARLIG REDAKTØR / ADMINISTRERENDE DIREKTØR: JOHN ARNE MARKUSSEN jam@dagbladet.no

Nyhetsredaktør: Frode Hansen fha@dagbladet.no
Politisk redaktør: Geir Ramnefjell ger@dagbladet.no
Kulturredaktør: Sigrid Hvidsten shy@dagbladet.no (perm)
Magasinredaktør: Karine Østtveit kos@dagbladet.no

NASJONALSTATEN HAR VÆRT KAMUFLERT, MEN TRER FRAM I KRISETIDER. ØYVIND ØSTERUD, professor, om Brexit-avstemning og EUs framtid. (Klassekampen)

Såkalt kvalitets-sikring

Forsvarsminister Ine Eriksen Søreide har satt sinnene i kok i Stortingets kontroll- og konstitusjonskomité. Komitéen har enstemmig bedt Stortinget om å utsette det lenge planlagte ordskiftet om salg av utrangert forsvarsutstyr.

Grunnen er at komitéen fredag ettermiddag fikk to rapporter fra Forsvarsdepartementets internrevisjon om salg av brukt utstyr, med bare én arbeidsdag til å lese dem før møtet i Stortinget. «NÅ HAR HUN STILT SEG LAGELIG TIL FOR HOGG.»

Hovedrapporten var ferdig 23. november og har ligget og ventet på skrivebordet til statsråden i fem måneder før hun sendte den til Stortinget. Den andre rapporten er fra 11. april.

Etter to åpne høringer og omfattende brevveksling mellom komitéen og forsvarsministeren endte komitéen i forrige måned med en skarp kritikk av forsvarssjef Haakon Bruun-Hanssen, som flertallet mente ikke hadde tatt denne affæren tilstrekkelig alvorlig. Senterpartiets Per Olaf Lundteigen ville ikke forholde seg til forsvarssjefen og rettet sitt politiske skyts mot den politisk ansvarlige statsråden. Søreide ble i stor grad frikjent for ansvar av de øvrige medlemmene. Til nå har hun klart å navigere utenom minene og fått ros for å forsøke å rydde opp.

Men nå har hun stilt seg lagelig til for hogg. Hun anklages for manglende akteske for Stortinget. «Dette er det verste jeg har vært med på», sa komitéens leder, Martin Kolberg fra Arbeiderpartiet. Komitéen vil umiddelbart akkrevre statsråden forklaring på hvorfor hun lot den ene rapporten ligge i fem måneder mens komitéen hadde våpensalgene til Nigeria, Kamerun, Sudan og Eritrea til behandling. Søreide sier til NTB at hun var opptatt av å «kvalitets-sikre» rapporten for Stortinget fikk den.

HEMMELIG-HOLD: Forsvarsminister Ine Eriksen Søreide.

Kontrollkomitéen vil nå ta seg tid til å gjennomgå begge rapportene og skrive ny innstilling. Det er tid for grilling. Denne gang slipper ikke Ine Eriksen Søreide lett unna ansvar. Forsvarsministeren har holdt tilbake viktige opplysninger for Stortinget helt til i siste liten. Arbeiderpartiet, Kristelig Folkeparti, Venstre og Sosialistisk Venstreparti, og som sist Senterpartiet, synes stemt for å gi forsvarsministeren en refs. Hun kan få flertallet i Stortinget mot seg i synet på fem måneders «kvalitetssikring».

Botsøvelse

Sjefredaktør i Vårt Land, Helge Simonnes, brukte i går to dobbeltsider i egen avis til en selvavgivelse om hvilken samfunnsmessig betydning en avis som Vårt Land har. Nobelt, men ikke et ord om subsidierte sluttpakker.

HOVEDVERK: Bård Breivik og kunstverket «Partitur for en lengre samtale» i egen utstilling på Nasjonal-museet. FOTO: TOR G. STENERSEN / AFTENPOSTEN / NTB SCANPIX

Tilfellet Bård Breivik

Et bokverk om Bård Breivik må selvsagt romme 1333 sider og veie 3,5 kilo.

SIGNALER

INGER BENTZRUD ibe@dagbladet.no

TIL GJENGJELD er det utstyrt med 1240 illustrasjoner. Det er nøkkelen til et kunstnerskap som ble avsluttet i januar i år, da Bård Breivik døde, 67 år gammel. Skjønt avsluttet? Her er etterlatte prosjekter som fortsatt er underveis til å bli fullført og her er ideer som skriker etter å bli realisert. Tilfellet Breivik, kalles han av monografiens redaktører Jorunn Veiteberg og Rita Leppiniemi. Den foreligger i to bind, og skal også utgis på engelsk. Tittlene sier mye om kunstnerens liv. Bind 1 heter «I'd love the key to the master lock», etter en mye feilstuert låt fra The Byrds. Det er her alle de elleville anekdotene finnes, om medisinsmannen i Brasils jungel

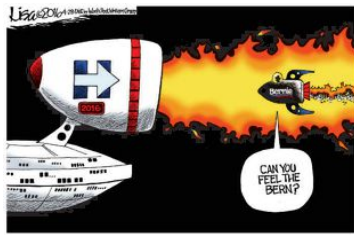
som blåste et urtepulver inn i nesa på kunstneren, et mirakelmiddel som ga perspektivforskyvninger og øyne som kunne brukes som kikker. Bidragene fra kunstnerkolleger og intervjuer med Tilfellet Breivik selv er breiddefulle av historier om et kunstnerliv som utspilte seg i mer enn et dusin land på fire kontinenter.

BERGENSERNER Breivik bodde og arbeidet i London, New York, Beijing, Buenos Aires, Skåne og Bergen. Men Oslo? En historie fra tidlig 1970-tall illustrerer hans noe ambivalente forhold til Oslo som kunstby, som på den tida var dominert av monumentalmakere og klassiske formalister. Sammen med kollegene Gerhard Stoltz dannet han gruppa Panda productions. De hadde et stempel til å merke prosjektene med. Dette var mens «earth arts» og «land art» og konseptkunst var på vei til Norge. Breivik og Stoltz laget et hull i Bergen, fylte hulladet med bek og fraktet avstøpingen av Bergenshullet til Oslo hvor det ble utstilt. Der smeltet det til en flat soppaktig form. «Rusk og rask som kalles kunst», var tittelen på en anmeldelse i Oslo-pressen. I 1972 laget duoen skulpturen

«Bergen – Oslo» ved å signere venstre togskinne på Bergensbanen – en 526 kilometer lang jernkonstruksjon påsteplet Panda. «Den elendige kritikken slet oss ut», hevdet de. ET AV BREIVIKS hovedverk, «Partitur for en lengre samtale», har gitt tittelen til bind 2 i monografi. Det ble påbegynt i 1986 og varte livet ut. Det består av 400-500 objekter; båtformer i ulike materialer, teknikker, mønstre og dekorasjoner fra alle verdenshjørner, alle i mer håndterbare størrelser enn gigantprosjektene han har utstyrt omgivelsene med. Søylene på Torgallmenningen i Bergen, Klosterenga skulpturpark i Oslo og fasaden på Lillehammer Kunstmuseum er bare noen av de arkitektoniske konstruksjonene som vil stå igjen etter ham. Skissene er en sak for seg. De avslører en Leonardo da Vinci-aktig framsynt fantasi og en drøm om å lage humanistisk kunst. Her er idéer til flytende container-sykehus, flyttbare landsbyer og zeppeliner som kan kaste skygge over polarisen og bremse nedsmelting og global oppvarming. Tilfellet Breivik fikk bare litt for kort tid på seg.

STARS AND STRIPE

Lisa Benson er en konservativ firebarsmør som begynte å jobbe som frilans avis-tegner i 1992. I hjemstaten California har hun vunnet en rekke priser for sitt arbeid, og tegningene hennes trykkes i over hundre aviser.

I dag er siste dagen med kommentarfelt på dagbladet.no. Her er en kommentarfeltmoderators bekjennelser, skriver Oda Rygh.

Et vemodig farvel

ory@dagbladet.no KOMMENTAREN

Etter klokka åtte i kveld er kommentarfeltene tid omme i Dagbladet. Vi var de første med åpne felter i 1996, og de 20 åra siden da har de blitt en institusjon i seg selv.

Fram til for halvannet år siden var Dagbladet litt fremmedgjort når det gjaldt feltene. De var stuet vekk rent mentalt. Modereringen var gjort av Interaktiv sikkerhet, et firma i Sverige, som spesialiserte seg på massemoderering. Linken mellom avisa og kommentarfeltene var altså ikke eksisterende, annet enn at artiklene fra oss og kommentarfeltene var på samme side. Feltene ble lest av på huset. Å si noe i kommentarfeltet var ikke det samme som å henvende seg til avisa.

Samtidig viser undersøkelser at feltene leses av leserne. De er også rent presseetisk en del av vårt redaksjonelle produkt.

SA VI TOK feltene inn igjen. Tre faste moderatører holdt feltene oppe fra 10.00 til 20.00 hverdager. Feltene ble begrenset til antall felt vi realistisk kunne lese. Alle poster skulle med andre ord bli lest av et menneske som satt i Dagbladets redaksjon. Ikke bare for å hindre at ting ble vilkårlig slettet av automatisk moderering eller for å passe ekstra mye på, men for at et innlegg i Dagbladets kommentarfelt som påpekte en faktafeil eller stilte et spørsmål skulle kunne besvares eller sendes videre. A faktisk få et svar endrer tonen mellom avisa og leserne en god del, fra klageurert til dialog.

DET BURDE ikke være noen hemmelighet at jeg gikk til i denne jobben med betydelig skepsis. Prosjektet startet ikke med blanke ark, og det var ikke noe mål å fullstendig endre den etablerte interner kulturen i feltene. Men det ville nok føles ut som om vi tukla med noe som ikke var vårt å tukle med.

I tillegg er det et aspekt ved internettdebatt at man som journalist og moderator utsetter seg for en viss fiendtlighet. Vi skulle være til stede i debatten som ekte mennesker, signere med navn. Du skal ikke ha jobbet lenge som journalist på betente temaer før innboksen blir en mindre helliget del av jobben.

MEN VI satte i gang. Målet var tilstedeværelse og et litt menneskelig uttrykk. Noe var ren kundeservice fra vår side: Å gjennopprette innlegg slettet ved en feil eller tekniske glipp, eller ha flere felt på

saker om Liverpool. Noe har vært voksepopplæring: «Dette er en leder, derfor er den ikke signert.» Noe har vært svar på rene faktoppspørsmål: «Du får tak i journalisten på denne e-postadressa.»

VI KOMMER dessverre ikke utenom at det var noen få som nok var vant til å trække over enhver grense. Som regel så langt over grensa at de ikke kunne se grensa med kikket en gang. Regelen om at vi ikke tillater oppfordring til vold ble blant annet etter hvert tolket litt videre: «vi tillater ikke oppfordring til frytbrølser med menneskeheten.»

Men som oftest har det bare vært når debatten har gått litt for heftig for seg mellom debattantene, at vi har vært nødt til å slette kommentarer. Vi har hatt som mål å forklare nøyaktig hva som var over grensa, så det ikke skulle virke vilkårlig. Vi mener vi har fått det til. Feltene er

noe som kan vedkjenne oss. Vi har hatt en gruppe meget faste bidragsytere som vi kommer til å savne, og vi har fremdeles stor delaktelse målt i antall supvotes/ likerklikk» fra dem som ikke selv bidro med tekst.

Og innboksen? Dette er antakelig overraskende for en del: men ingen av moderatørene har fått truende meldinger som følge av (denne) jobben.

DESSVERRE har de begrensede åpningstidene en naturlig årsak: Ressurser. Etter hvert har det vist seg at debatten foregår andre steder. Den har ikke flyttet seg fra kommentarfeltene, men vokst. På Facebook. De siste 18 månedene har facebooksida til dagbladet.no vokst fra noen- og -satti tusen likerklikk til over hundre og nitti tusen. Veksten er ikke bare i følgere, men også i engasjement. Facebooksidene våre oppfattes ikke

som en del av «Facebooks», men som en del av vårt produkt. Når leserne våre går inn på en dagbladet-facebookside ser de et hjørne av Internett som tilhører Dagbladet. Stadig oftere når vi mottar mail om noe som står i kommentarfeltene deres» er det tråder på facebooksidene de mener. Det er egentlig ingen vei utenom, og det er med tungt hjerte vi flytter moderatør-ressursene over dit.

VI MISTER noe unikt. At de faste del-takerne våre ofte har valgt å oppre inn på en dagbladet-facebookside ser de et hjørne av Internett som tilhører Dagbladet. Stadig oftere når vi mottar mail om noe som står i kommentarfeltene deres» er det tråder på facebooksidene de mener. Det er egentlig ingen vei utenom, og det er med tungt hjerte vi flytter moderatør-ressursene over dit. En hilsen til dere i feltet: dere er langt bedre enn folk skal ha det til. Moderatørene kommer til å savne dere og jobben i feltene, og vi håper dere fortsetter å delta i offentligheten.